

«Θέατρον Βασιτίει»

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπαύθη διὰ πρῶτην φορὰν ἑρπύς ὁ «Ἀρχιεπισκοπικός» τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Georges Ohnet.

— Τὴν Κλαίρην ὑπεδύθη ἡ κ. Βαρώνη μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ἡ ἀπαγγελία τῆς εἰς ὅλας τὰς σκηνὰς διαχυγῆς καὶ ἄφουρος, αἱ ματαιώσεις τῆς φυσικότητας εἰς ὅλα τὰ ἔργα, εἰς ἃ παίζει ἡ κ. Βαρώνη τὴν ἑκαταετησίαν πᾶν τῆς θανάτου τῆς τέχνης καὶ μεγάλη καλαισθητικὴ δύναμις καὶ ἐπιμέλεια· αἱ ἁμυδρίαι τῆς πολὺ κρύου καὶ ἴσως δι' ἕκαστον περιστατόμενον ἔργον.

— Δεδουμένον ὄντος τούτου, ἐκκληζὼν μὲς παρήγαγον ἡ ἁμυδρία τῆς μετὰ τὸν γάμον μὴ τὸ αὐτὸ φῶμα, ὅπου ἔτερε καὶ ὅταν ἦτο κόρη.

— Τὸν Φίλιππον Δερβλαὶ ὑπεδύθη ὁ Γεννάδιος μετὰ καταπληκτικῆς θανάτου καὶ τέχνης ἡ ἀπαγγελία τοῦ ἀλαθῆτος, ἡ δὲ καλαισθητικὴ τοῦ θανάτου ἀκατανοήτως αὐτοὺς δύναται νὰ μαχηθῆ τὸν Γεννάδιον ἐνδοξομένον διὰ τὴν σκηνήν, οὐδαὶς δύναται νὰ ἀφῆτῃ αὐτὸν εὐρισκόμενον εἰς αὐτὴν. Ἡ εἰσοδος τοῦ ἔργου, ἡ σκηνὴ τοῦ, αἱ κομῆσεις τοῦ, τὸ κῆρυγμα τοῦ, ὅλα τοῦ, μὴ ὅλα τοῦ φυσικότητας, τέλει κατ' ὅλους τοὺς τύπους τοῦ ἀκατανοήτου διὰ τὸν σκηνὴν. Εἰς τὰς σκηνὰς τῆς ἡθοποθείας, ἡθοποθείας, τῆς τρυφερῆς τρυφερότητας, τὰς περιπαθεῖς περιπαθείας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς τραγικὰς τραγικότητας, ἄντος ὅμως πάντοτε τῶν ὁρίων τῆς τέχνης καὶ τῆς φυσικότητας.

— Τὴν Μαρκησίαν ὑπεδύθη ἡ κ. Ἀλεξίου ἀρκετὰ καλὰ ἡ ἀπαγγελία τῆς ἑξοφάνης εἰς πολλὰ μέρη τοῦ φυσικοῦ, τοῦ ἀβαστοῦ ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ χρωματίζῃ καὶ νὰ ὑποκρίθῃ ἀπαγγέλλει δυνατώτερα τοιζούσα πολὺ ἐκαστῆν πρῶτην λέξιν τῆς φράσεως τῆς. Χρειαζομένη μεγαλειότητα προσηγορῆ καὶ μελέτη. Εἰς ὅλους τῆς ἡ τοὺς ρόλους εἶναι ἡ ἴδια πάντοτε.

— Ἐστὶ δὲ, κατόπιν τῶν ἐπιγεγραμμένων αὐτῆ συμφορῶν, μὲς παρουσιάσθη εἰς τὴν β' πρῶτην ζωοφόρος καὶ ροδακόκηνη, ἀντὶ ἃ φαίνεται ὅλον καταβεβλημένη καὶ πάγουσα.

— Τὸν Ὀκτάβιον, εἰν τῆς, ὑπεδύθη ὁ Κ. Ἀγγελιάκης, μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Δημ. Ἀγγελιάκη, καλὸς ἦτο, ἀλλὰ πολὺ περιωρι-

σμένος καὶ φοβισμένος· ἕνεκα τούτου τὸ σῶμα τοῦ ἔλανε τὴν φυσικὴν στάσιν τοῦ, ἡ ἀπαγγελία τοῦ τὸν χρωματισμὸν τῆς καὶ ὁ ἴδιος τὴν ὑπόκρισιν.

— Τὸν Βαρώνον Δὲ Πραφόν, ὑπεδύθη ὁ Ἐπιπροπάκης ἀρκετὰ καλὰ ἡ ἐξοφάνη ὅμως νὰ εἰσελθῆ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἄμα τῆ ἀναγγελία τοῦ, καὶ ἕνεκα τούτου δὲν ἀφῆρσεν ἐκ τῆς κεφαλῆς ἡ τοῦ καὶ τὸ πῖλόν τοῦ εἰσερχόμενος, ἀλλὰ μετὰ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ πρὸς τὴν Μαρκησίαν. Προσηγορῆ κ. Βαρώνης! διότι δὲν εἶνε ἴδιον Βαρώνου ὁ τρόπος αὐτοῦ εἰσερχεσθαι εἰς αἴθουσαν.

— Τὴν Σοφίαν, σύζυγόν τοῦ, ὑπεδύθη ἡ κ. Λοράνδου ἀρκετὰ καλὰ καὶ μὴ πολλὴν ἐπιμέλειαν.

— Τὴν Σωσάνην, ἀδελφὴν τοῦ Φιλίππου, ὑπεδύθη ἡ κ. Γεωργιάδου μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ χάριτος πάντοτε μελετημένη καὶ πάντοτε εὐπρόσωπος εἰς τὴν σκηνήν. Ἐν μόνον παρατηρεῖται, ὅτι οἱ ῥόλοι τῆς κόπτονται σχεδὸν πάντοτε μὴ τὸ ἴδιο καλλιτεχνικὸ ψαλίδι.

— Τὸν Μουλιὴν ὑπεδύθη ὁ Πετρίδης μὴ πολλὴν ἐπιτυχίαν· μὲς τὸν παρουσιάσεν ὅμως πολὺ κομικόν· αὐτὸς μόνον τοὺς τρόπους τοῦ φέρεσθαι ἄγνωστὸν καὶ τὰς διατοκώσεις τῶν εἰσερχομένων εἰς τὸν σκηνὴν, καθὸ εἰσερχομένου πρῶτην φορὰν.

— Τὴν Ἀθηναΐδα ὑπεδύθη ἡ δὲ Σμαράγδα Βερίωνη λίαν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν σκηνήν μόνον τῆς διαμάχης μετὰ τῆς Κλαίρης ὑστερήσει, ἡ μὴ δυναθεῖσα νὰ παίξῃ μὴ πολλὴν θανάτου τέχνης.

— Τὸν Δούκα δὲ Βλανὸ ὑπεδύθη ὁ Ἄντ. Λοράνδος μὴ πᾶσαν τὴν δυνατὴν ἐπιμέλειαν· πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν εἶνε ῥόλος κομικὸς δι' αὐτόν. Ὡστε καλὸν θὰ εἶνε νὰ τὸν ἀφῆτῃ κατὰ μέρος.

— Εἰς τὴν μονομαχίαν, καθ' ἣν στιγμήν δίδεται τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως, ὁ Λοράνδος σχεδὸν ἔτρεξεν, ἀντὶ νὰ βραδίση, ὅπως καὶ ὁ ἀντίπαλός τοῦ, καὶ ἕνεκα τούτου ῥήσας πρῶτος εἰς τὸν πρὸς ὃν δρον ἐσ. ρεψε καὶ ἐπιπροβόλητος πρῶτος.

— Κατὰ τὴν μονομαχίαν περιστατοῦ ὁ μόνον μάρτυρας καὶ οὐδὲ εἰς ἱατρὸς, ἀνὴ εἶνε ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖος εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις καὶ δὲ ἀπὸ ὁ συγγραφεὺς διὰ στόματός τοῦ διαβεβαίωσεν ὅτι δὲν διατρέχει κίνδυνον ἡ πληγνομένη Κλαίρη.

— Καὶ ὁ Ἀλεξίου, ὡς Βασιλὸν, συμβολαιογράφος πολὺ καλός.

— Ἐνιστάμεν εἰς τὸν κ. Λαγκαδῶν νὰ δεκτικὴν περισσοτέραν ἐπιμέλειαν εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν salon formé. Ἐστὶ δὲ νὰ ἔχῃ ὀρθοφῆν εἰς τὰ σαλόνια τοῦ καὶ ὄχι νὰ τὰ ἀφῆν μὴ τοὺς οὐρανούς τῆς σκηνῆς.

— Τὴν Δευτέραν ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ ζεύγου Κοκκίνη τιμητικὴ ἑσπερὶ μὴ τὴν «Λουκίαν» τοῦ Λαμερμούρ.

— Ἡ παράστασις διεξήχθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐν μέσῳ μεγάλης ἀληθῶς συρροῆς κόσμου.

— Τὸ Kondo ἐξετελέσθη καὶ πάλιν θαυμασίως ὑπὸ τῆς κ. Στέλλας Κοκκίνη.

— Εἰς τοὺς εὐεργετομένους, κληθέντας ἐπανειλημμένως εἰς τὴν σκηνήν, προσεφέρθησαν ὠρασιόταται ἀνθοδέσμαι καὶ ἐν ὠραίον κἀνιστρον πλήρες ἀνθῶν.

— Κατὰ τὰ διαλεξήματα ἐκ τῶν θεωρητικῶν τῆς β', σειρᾶς ἐρίπτοντο εἰκόνες τῶν κ. κ. Στέλλας καὶ Ἰωάν. Κοκκίνη, εἰς τὸ τέλος δὲ ἐχειροκροτήθησαν οὗτοι δι' τ' ὡς καὶ οἱ ἴδιοι ἀτομικῶς καὶ... εἰκονικῶς.

— Δηλαδὴ πλὴν τοῦ ζεύγου Κοκκίνη ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν σκηνήν καὶ δύο κομπάρσοι κρατοῦντες πλεσίον αὐτῶν δύο εἰκόνες, αἵτινες καθεῖ ἄλλο περιστατον παρὰ τοὺς εὐεργετομένους.

— Αἱ εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς δρ. 1550.